

Salonky

Mistr aktu

fotograf Miloš Vojtěch

Hledáme kolegu

Obchodní manažer SENIOR

Společnost TN Media v Hradci Králové rozšiřuje úspěšný tým Východočeské televize V1 a magazínu Salonky.

Co tě u nás čeká?

- Kontakt se stávajícími klienty, se kterými budeš rozvíjet spolupráci.
- Tvým úkolem bude oslovovat také nové potenciální klienty.
- Budeš součástí obchodního týmu, který nabízí inzerci v tištěných magazínech, na našich portálech a v televizních pořadech!
- Skvěle umíme také PR. Klientům nabízíme komplexní služby v oblasti propagace nejen v našich médiích. Přidáš se k nám?

Co ti nabízíme?

- Samozřejmě peníze! Zajímavý plat a motivační provize! Čím víc prodáš, tím víc si vyděláš!
- Skvělý kolektiv spolupracovníků.
- Zázemí silné mediální skupiny.
- Pohodové zaškolení.
- Pružnou pracovní dobu.
- Využívání služebního vozu.
- Příjemné pracovní prostředí v centru Hradec Králové.

Oslovila tě naše nabídka?

Pošli nám životopis na monika@tn-media.cz

Editorial

Akty fotí šedesát let

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Podle odvěky symboliky je květen měsícem oslav, průvodů, čistoty a lásky. Druhá část této charakteristiky je reálná a všichni doufají, že i část první. Po měsících striktních opatření kvůli covidu, omezení pohybu a dalších nepřijemností se snad dočkáme minimálně otevření hospodských zahrádek. Ani v dubnu jsme neseděli s rukama v klíně a připravili jsme pro vás květnový magazín Salonky. Stěžejním materiálem je rozhovor s hradeckým fotografem Milošem Vojřem, který fotí ženské akty již 60 let. A to není všechno. Určitě si přečtete rozhovory s fotbalistou a youtuberem Janem Mejdr, ředitelkou Centra pěstounských rodin Vlastou Neckařovou, lékárníkem a zároveň historikem farmacie Tomášem Arndtem či reportáž o Jiřím Kuřinovi, předsedovi Sportovních otužilců Hradec Králové. Rozhovory v plném znění pak najdete v průběhu května na našem webu: salonkyhk.cz. ■

MILOŠ VOJŘÍŘ / str. 6 ▶ 9

JAN MEJDR

str. 10 ▶ 11

LUKÁŠ RYBKA

str. 18 ▶ 20

TOMÁŠ ARNDT

str. 21 ▶ 23

VLASTA NECKAŘOVÁ

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, **Redakce:** Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyhk.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyhk.cz, **Obchod, inzerce:** Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, **Grafika:** Michal Krieger, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 10 000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, **Titulní strana:** Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky
MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová | e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Chci se prezident
Anežka P

Karel Hynek Brácha

Květen

Originální nápady
si zaslouží zvěčnit na papír.
Vy máte nápady, my máme tiskárnu.

www.pratr.cz

Plánujete letní dovolenou? Zůstanete v české kotlině?

Anna Maclová, ředitelka Diecézní katolické charity Hradec Králové

Jako každý rok plánujeme s manželem strávit dovolenou v kruhu nejbližších v jedné úžasné chaloupce na Kutnohorsku. Jezdíme sem přes třicet let a vždy se tam moc těším. Vynechali jsme asi jenom třikrát. Je to pro mě takový malý ráj na zemi, kde mohu alespoň na pár dnů skutečně vypnout, relaxovat a jen tak být. Když chci být sama, je kam zalézt, když si chci povídat, je vždy s kým, když chci pracovat, řežu dříví nebo vařím, když chci odpočívat, čtu si nebo medituji... Do zahraničí bych měla jet služebně. Jsme účastníky projektu zaměřeného na budování sociální soudržnosti v souvislosti s migrací, a to zejména formou vzdělávání dospělých s cílem přijetí rozmanitostí a otevření příležitostí k integraci.

Vladimír Socha, paleontolog

S rodinou jsme vždy preferovali spíše tuzemskou dovolenou, letos na tom tedy určitě nic měnit nebudeme. Rádi jezdíme hlavně do Krkonoš, například Harrachova, a pravidelně jezdíme také do zoologické zahrady ve Dvoře Králové nad Labem. Příjemný je také pobyt na naší chalupě v Orlických horách.

Iva Kormošová, policejní mluvčí

Část dovolené, kterou strávím v Čechách, mám již naplánovanou. Vyrazíme do Jizerských hor a také na Moravu, do Vranova nad Dyjí. Další část bych chtěla strávit v Slovensku v Tatrách. Samozřejmě se rozhodnu podle toho, jak se bude vyvíjet pandemie a jaká budou opatření.

Josef Jan Kopecký, učitel ZUŠ Střezina

Již od února 2020 mám zaplacenou dovolenou do zahraničí od jedné z cestovních kanceláří. Zatím mi nabídli přebookování na rok 2021 včetně změny destinace a hotelu. Situace je však z mého pohledu stále nejistá, mělo-li by být podmínkou vycestování očkování, obávám se, že ji budu muset opět přebookovat. Bude-li možno vyjet „pouze“ s negativním testem, budu se rozhodovat podle aktuální epidemické situace v cílové destinaci. Vedle toho mám na letní měsíce naplánovány další dva týdenní pobyty – v jihočeské Volyni a Hronově. Ve Volyni mi ale zrušili v lednu 2021 rezervaci ubytování, protože hotel musel z ekonomických důvodů natrvalo zavřít. Tak snad budu moci zrealizovat alespoň ten Hronov. ■

INZERCE

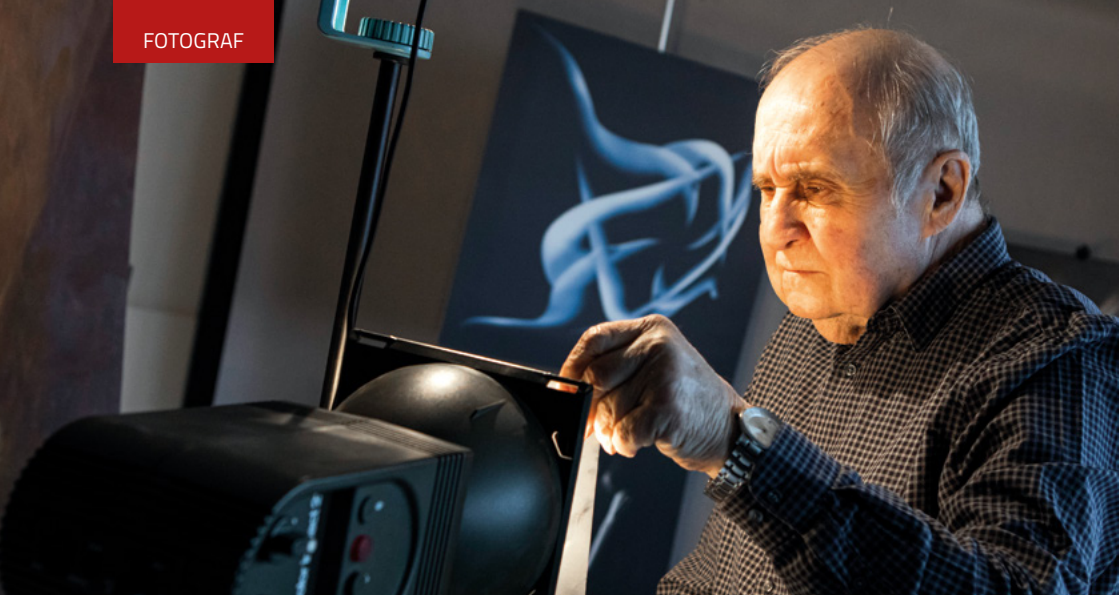
**Ideální místo
pro vaši okamžitou
on-line prezentaci**

PR články, bannery, pozvánky,
cenové akce, komerční sdělení

f Salonky HK i #Salonkyhk

Monika Klikarová, monika@tn-media.cz / tel.: +420 733 353 695

Krása žen nenechává člověka v klidu

✎ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA, MILOŠ VOJŤECH

Výtvarné akty fotí téměř šedesát let. V tomto uměleckém směřování patří mezi skutečné legendy. Fotograf Miloš Vojtěch (83) z Hradce Králové má rád krásu, jemnost, úctu k ženě a určitou decentnost. „Akt by měl mít svoji intimitu a tajemnost. Tomu zůstávám věrný, ať jde vývoj jakýmkoli směrem,“ řekl magazínu Salonky fotograf, který tvrdí, že když se ženský akt líbí ženám, je dobrý.

Pane Vojtěchi, vašim hlavním fotografickým tématem jsou ženy. Jak dlouho se právě tomuto žánru věnujete?

Asi jako každý fotograf jsem zpočátku zkoušel fotografovat všechno. Bylo to takové laborování, ale postupně mě začalo víc bavit fotografování lidí. Leckdy mi vadilo nedobré světlo, a tak jsem zatoužil po vlastním ateliéru, kde bych mohl se světlem více kouzlit. A v takovém prostředí již šlo více tvořit a již tehdy byly objekty fotografování nejvíce dívky a ženy. Bylo to někdy v roce 1964. Takže se tomuto žánru věnuji již skoro šedesát let.

Pamatujete si na první ženu před vašim objektivem? Kdy to bylo a co vám tehdy šlo hlavou?

Samozřejmě první fotografie vznikaly s přítelkyní. Musím dodat, že každý fotograf se věnuje tématu, které se mu líbí a má ho rád. No, a já mám rád ženy. Obdivuji je z mnoha pohledů, jejich krásu nenechává člověka v klidu. Ženské tělo vždy bylo, je a bude

opěvováno a zobrazováno ve všech druzích umění. Ale každý fotograf má k tomuto tématu vlastní osobitý přístup.

Vratme se ale na začátek vaší tvorby. Kdo nebo co vás přivedlo k fotografování?

Nejdříve jsem kreslil a později, když jsem objevil možnosti fotografického přístroje, mě uchvátily jeho možnosti. Snad tím, že jsem vystudoval strojnickou průmyslovku a léta jsem kreslil, ty činnosti se proluly právě ve fotografii. Vždyť fotografie je kreslení světlem. Musím ale dodat, že jsem chtěl jít na uměleckou školu, ale v té době si musel žák vybrat pouze něco z tak zvaných umístěnek. Ta o něco delší cesta za svým snem ale měla i svoje klady.

Co jste zachycoval, než vás umělecky pohltilo něžné pohlaví?

Již jsem se o tom zmínil. Pomínu-li úplně začátky,

od fotografování lidí na ulici, postupně portréty, móda až poté akty. Šlo to ale rychleji, než by se zdálo, to poslední téma mě již neopustilo dodnes.

Proč jste se vydal právě cestou aktu, čím jsou pro vás ženy inspirativní? V čem tkví kouzlo jejich nahoty?

Musíme si představit, že tehdy se nahota nikde neobjevovala, nebo výjimečně, a tak i moje první výstava v Hradci Králové v roce 1967 byla tak trochu senzací. Dodnes potkávám lidi, kteří si ji pamatují a mluví o ní. Protože ji pořádá Dům kultury v Hradci Králové, vozil ji pak po různých městech a vlastně mu vděčím za svůj start ve fotografii aktu. Ženy mě inspirují stále a ženské tělo nepřestanu nikdy obdivovat. Každé je trochu jiné a také každá žena je jiná, a to nejen tělem, ale i chováním, citem, intelektem i přístupem k fotografování. Když se to všechno sejde v jedné bytosti a model i fotograf naleznou stejnou notu, vzniknou působivé fotografie. Ty nejlepší fotografie byly vytvořeny v určitém tvůrčím zápalu, euforii a souznění modelu a fotografa.

Experimentoval jste někdy?

Fotograf se samozřejmě snaží na příchod modelu a fotografování připravit. Vše ale nelze předem úplně domyslet. Začne se tedy od připraveného a pak se dotváří, až experimentuje. Ne vždy lze realizovat, co si člověk vymyslí. Někdy se stane, že to, co bylo předem připravené, nejde s modelem nafotografovat. Většinou pak vzniknou jiné fotografie. Mně vždycky vyhovovalo pracovat s jednou modelkou delší dobu, i více let, protože nastane větší porozumění a oba se více poznají. Přináší to daleko lepší výsledky.

V článku z časopisu Československá fotografie z roku 1967 souvisejícím s výstavou právě v Domě kultury domě v Hradci Králové říkáte, že vám nevyhovuje improvizace, ale vše si nejprve zaznamenáváte na papír a kreslíte do nejmenšího detailu. Mohl byste to vysvětlit?

Přípravu pomocí kreseb používám dodnes, i když o trochu méně. Rád se probírám kresbami, které jsem dělal třeba před třiceti lety, a dokonce se k realizaci někdy vrátím. Je třeba dodat, že ne každá modelka se hodí na to, co si předem nakreslím, nebo je kresba sice pěkná, ale vymyšlenou pózu nedokáže udělat.

Obligátní otázkou bývá, zda jste měl v oblasti aktu vzory. Měl? Které?

Samozřejmě se autor zhlédne v některých vzorech,

občas se pokusí něco takového udělat, ale jen jako cvičení. Výsledek nesmí použít, je nutné si nalézt svoji cestu. Chce-li se autor někam dopracovat, musí si najít svoji cestu a jít po ní, ať si okolí tvrdí, co chce. Bude-li stále měnit svoji práci podle současné módy, nikdy nebude mít svůj rukopis. A moje vzory? Irving Penn, Haskins, Stibor, Drtikol, Kuščynskij, moc jsem obdivoval Milana Borovičku. Takovým fotografickým bohem byl pro mě ale vždycky Miloslav Stibor, se kterým jsme se nakonec spřátelili. Bylo pro mě největší poctou, když mě požádal o zahájení své výstavy v Pardubicích. Samozřejmě bych ale mohl uvést i další jména.

Máte svůj osobitý recept, jak dostat modelky před fotoaparát? Kde k nim přicházíte?

Často jde o náhodné setkání. Když mě ale někde na veřejnosti zaujme nějaká žena jako vhodný typ, pozoruji ji, posuzuji postavu, pohyby, chování, a případně ji oslovím. Stručně, ale samozřejmě slušně, taktně a dám jí vizitku. Na internetu si může zjistit, kdo jsem, co dělám i jak to dělám, je na ní, zda se

přihlásí. Většinou se ozvaly a došlo ke spolupráci. Dnes ale již tento postup nepoužívám, jde spíše o náhodu. Je ale pravda, že se dnes již z několika důvodů fotografování aktů téměř nevěnuji. Mám však bohatý archiv, se kterým mohu pracovat ještě mnoho let.

Jak se ve vašem pojetí za ta dlouhá léta akt vyvíjel?

Stačí nalézt staré historické akty a hned je vidět, že se i toto téma vyvíjí. Není to ale zase tak moc, jak by se zdálo. Ve všem se časem móda mění, ne vždy k lepšímu, a dochází i k velkým výkyvům. V extrémech dochází až k drastickým a brutálním záběrům, to je mi odporné. Je to jako u všeho, rozlišují dobrý a špatný akt. I při největší snaze se ne vždy všechno povede. Mám rád krásu, jemnost, úctu k ženě a určitou decentnost. Více spíše skrývat než odhalovat. Akt by měl mít svoji intimitu a tajemnost. Tomu zůstávám věrný, ať jde vývoj jakýmkoli směrem. Vždy jsem tvrdil a tvrdím stále, že „když se ženský akt líbí ženám, tak je dobrý.“ Dnes, kdy fotografuje každý, je té nahoty již velká nadprodukce, i když se najdou také zajímavé a krásné fotografie. Ale na to, kolik těch fotografií vzniká, je těch výborných velmi poskrovnu.

V čem spočívá vaše rozhodnutí, že bude akt černobílý nebo barevný?

Některé fotografie sluší barva a některé černobíle provedení. Dnes je to jednoduché, protože fotografií zhotovím barevně a změnit ji na černobílou lze velmi jednoduše. Odstraníme-li však barvu, odpadá jeden vjem a oko se soustředí jen na polotóny a tvary. Fotografie pak bývá výtvarnější, i když jak u kterého tématu. Takže něčemu naopak „sedí“ barva.

Než zmáčknete spoušť, hledáte, nebo nacházíte?

Než zmáčknu spoušť, většinou hledám úhel pohledu, světlo a stín, výraz modelu, kompozici, a pak někdy také naleznou. Když je všechno v symbióze, vznikne dobrá fotografie. I když dnes v době počítačů lze leccos upravit, ale ne vše.

Hradecký malíř Josef Bavor k vašemu dílu řekl, že jste nikdy při zobrazování ženy nesměřoval k laciné smyslnosti, ale že vám šlo spíše o cudný pohled na ženské tělo jako úkaz přírody. Vyjádřil to správně?

Josefa Bavora a jeho názoru si nesmírně vážím. Je výborný výtvarník a jako filozof umí věc pojmenovat a vyjádřit svůj názor. Vystihl přesně to, co je mým záměrem, a jsem mu za to vděčný.

Nikdy jste nechtěl publikum něčím ohromit?

Pokud jsem kdy něco dělal pro publikum, vždy jsem se jen chtěl podělit o radost z toho, co dělám, a ukázat svoji tvorbu. Ohromovat publikum není můj styl ani cíl, protože jsem introvert a ti to nedělají. Nejsem ani jevištní typ. Převzít někde cenu nebo vyznamenání je pro mě utrpení, i když si toho udělení vážím.

Měl jste s touto tvorbou před rokem 1989 problémy? Byli soudruzi puritánští, nebo se také rádi podívali na krásu ženského těla?

Dochází k zajímavému paradoxu, který bych nikdy nečekal, ač jsem rád, že doba soudruhů je pryč. Ti měli k aktům výhrady, sledovala mě i bezpečnost, což mi hlásili sousedé, ale nikdy mi žádnou fotografii nebo výstavu nezakázali. Zatímco dnes, v době demokracie a svobody, mi Facebook odstraní všechny akty a vše zablokuje. A to mezi fotografy jsou moje akty považované za slušné a cudné. Na straně jiné lze nalézt na mnoha místech pornografie, někdy až hodně drsné. Takže problémy mám vlastně až teď!

Fotíte akty v ateliéru, nebo i v exteriérech?

Fotografoval jsem rád v obou prostředích. Každé má svoje kouzlo. Dnes již, pokud fotografuji, tak jen v ateliéru. Dříve jsme jezdili fotografovat brzy ráno často do Adršpachu a to mělo úžasné kouzlo. Vzniklo tam mnoho krásných záběrů. Na takové záběry se ale musí splnit mnoho předpokladů – vyjet brzy ráno, mít dobré počasí, vhodnou modelku a dnes již i určitá povolení. V současnosti se tam

již pohybuje tolik turistů, že je téměř nemožné nalézt klidné a vhodné místo.

Předpokládám, že jste z analogového fotoaparátu přešel v souladu s dobou na digitál. Byla to pro vás zásadní změna? V čem především?

Byl jsem jeden z těch, kteří digitál odmítali asi nejdéle, ač mi technika samozřejmě nedělá problémy. Pak jsem jednou obdržel zakázku a se zákazníkem jsem jel fotografovat interiéry do Bratislavy a Budapešti. Při cestě zpět jsem nafotografované diapozitivы nechal vyvolat v Praze a tam mi je v laboratoři všechny zkazili. To byla hrůza, ostuda a problémy se zákazníkem. Lepší argument pro přechod na digitál mě nemohl potkat. Dnes na něj nedám dopustit.

Absolvoval jste řadu výstav doma i v zahraničí a získal také mnohá ocenění. Kterého si nejvíce vážíte a proč?

Asi stříbrné medaile v Berlíně v roce 1968 za fotografii Nová generace. Dále pak zlaté medaile za triptych Mateřství z Písku v roce 1986 a tamtéž Čestné uznání za abstraktní fotografii Akt. Toho čestného uznání jsem si ale cenil víc než té zlaté medaile, protože abstrakce byla v té době v nemilosti. Abych ji obdržel, o to se zasadil právě Miloslav Stibor, který byl v potět. Moc si také vážím Medaile za celoživotní činnost v oblasti fotografie udělené městem Hradec Králové v roce 2019.

Máte na svém kontě i fotografické publikace?

Většinou to jsou katalogy a knihy o nějakém oboru. Asi největší prací je publikace Třebechovický Proboštův betlém autorů Pavla Matušky, Zity Zemanové a Miloše Vojíře, jejímž jsem i vydavatelem. Pak například Lidové oděvy na Trutnovsku, Historické palné zbraně, Lidová umění a architektura Podkrkonoší, Moxování, Baňkování, Reliéfní zdobené úly, Antické muzeum Hostinné, Víznburk... A mnoho kalendářů, katalogů a prospektů.

Jaká je podle vás budoucnost fotografického aktu? Kam se bude ubírat?

Stěží lze odhadnout kam a jaká budoucnost akt čeká. Je to téma, které se asi příliš nezmění, půjde jen o občasný výkyvy. Pro citlivé duše a náročného diváka ale bude mít dobrý akt vždy přitažlivost a bude o něj zájem. ■

SALONEK

Hynek Šnajdar

Na dovolenou? Určitě!

„Každý rok jsem jezdila na dovolenou do jednoho italského městečka na jihu. Je tam krásně, nechybí kouzelná atmosféra, přátelští lidé a dobré jídlo. A samozřejmě teplé moře. Loni jsem to poprvé vzdala a zůstala v české kotlíně. Doba je stále nejistá a navíc vůbec nevím, kdy na mě dojde řada s očkovaním a za jakých podmínek se bude moci vycestovat do zahraničí. Vypadá to tak, že se vydám na průzkum Moravy. Nakonec, proč ne. I u nás doma je přece krásně,“ řekla mně Jana, kamarádka z Hradce Králové.

Známi a přátelé z mého okolí řeší dovolenou už od začátku letošního roku, tedy v době, kdy covidová pandemie rozhodně neztrácela na síle. Zahraničí bylo velmi nejisté, podmínky se stále, vzhledem k epidemické situaci, měnily, a tak se ukazuje, že je to pořád sázka do loterie s nejistým výsledkem. Zhruba osmdesát procent těch, s nimiž jsem mluvil, bude trávit letní dovolenou v tuzemských končinách. Zatímco loni jsme si zabojovali ubytování na týdenní dovolenou v dubnu, letos jsme příliš nespáchali. Zatím nevíme, zda to nebyla chyba.

Poskytovatelé ubytování totiž zaznamenávají zvýšený zájem o domácí dovolenou. Když jsme přemýšleli, kam uprostřed července vyrazíme, rozhodli jsme se pro jižní Moravu. Po čase bychom se rádi vrátili do kouzelného Mikulova, poté strávili nějaký čas ve Valticích a nedaleké Lednici a vracet se budeme přes Uherské Hradiště a okolí, kde jsem už hodně dlouho nebyl, a navíc tam mám rodinu z otcovy strany. Zahraničí, přestože jižní teplo a moře máme velmi rádi, jsme už vypustili z hlavy. Pokud nám bude přát počasí, užijeme si to při dobrém víně v malebném moravském prostředí, kde určitě načerpáme novou, už docela nutnou a potřebnou energii.

Někde na internetu jsem četl, že k rozhodnutí vyrazit na dovolenou a odvážit se cestovat i v této poněkud zvláštní době mohou vést také fotky z minulých dovolených, jako album ze starých časů, jimiž se můžete obklopit. Asi to nebude moje cesta, ale přiznám se bez mučení, že jsem neodolal a na snímky z loňské dovolené jsem se přece jenom podíval. Bylo to fajn a vybavil jsem si i některé detaily. Takže určitě doporučuji! A kam vyrazí letos naši hradečtí čtenáři? Budou doma, nebo se vypraví do ciziny? Ať se rozhodnete tak, nebo tak, nezapomeňte si na cestu přibalit náš kulturně-společenský magazín Salonky. A klidně se s ním v dovolenkové destinaci vyfoťte a fotku nám pošlete. Budeme mít radost. ■

Zase se cítím jako profesionál

Vyrůstal ve Spartě Praha. Potom prošel Duklou a Sokolovem, aby zakotvil v obraně hradeckých Votroků. Jan Mejdr (25) není ale jen fotbalistou, je také velmi populární na sociálních sítích. S přezdívkou Magician, tedy Kouzelník, jako youtuber natáčí hodně sledovaná videa. „Fotbal má samozřejmě přednost,“ říká mladík, který má cíl, aby měl na YouTube 100 tisíc odběratelů. K tomu mu schází necelých 10 tisíc.

DAVID ZÁRUBA, HYNEK ŠNAJDAR
FOTO: ARCHIV JANA MEJDRA, LUBOŠ LORINC

Když se vás někdo zeptá, cítíte se spíš jako youtuber, nebo fotbalista?

Cítím se víc jako fotbalista, protože YouTube je koníček a takových koníčků mám spoustu. Přestože sleduji ve velkém množství seriály a filmy, nepovažuji se za recenzenta kinematografie, a i když čtu hodně knížek, nepovažuji se za knihomola.

Obligátní otázka – jak jste s natáčením videí začínal?

Když jsem odešel do Sokolova a stal se profesionálním fotbalistou, musel jsem opustit školu. Protože dojíždění nepřípadalo v úvahu, snažil jsem se vyplnit volný čas, který najednou vzniknul. Vyplnil jsem ho natáčením videí. Nejdříve to byla zábava, pak se to postupně dostalo do fáze, kde je to teď.

Co vám osobně YouTube dává? Jaká je ta motivace, že točíte videa?

Hlavně mě to baví. Někdo chodí na procházky se psem, já hraji hry a baví mě, když svoje zážitky z her sdílím mezi lidmi. Upouštím tím páru a odpočívám si od každodenního ruchu.

Cítíte i odpovědnost vůči okolí? Sledují vás mladí kluci, jste pro ně vzorem...

Jednoznačně cítím. V poslední době si to stále více uvědomuji. Předem zvažuji každý svůj krok na sociálních sítích a přemýšlím, jaké by to mohlo mít dopady na ostatní. Podle toho se chovám.

Kolik vám jednotlivé aktivity zaberou času? Předpokládám, že fotbal má přednost.

Fotbal má samozřejmě přednost. Od té doby, co jsem v Hradci Králové, aktivity na YouTube a další věci jsem hodil na druhou kolej. Je to vidět na sociálních sítích, kde ta moje aktivita není taková. Už nevydávám tolik videí, snažím se ale, aby byla kvalitní. Věnuji se tomu denně hodinu, maximálně dvě.

Řeší se vaše videa i v kabině? Jaké máte ohlasy?

Když nějaké video vydám, tak se to do nějaké míry řeší. Ohlasy mám zatím jenom dobré.

Co narážky od soupeřů, jsou nějaké?

To jsem nezaznamenal.

Kde berete inspiraci? Je někdo, kdo podobně jako vy spojuje profesionální fotbal a natáčení videí?

Co se týká těch fotbalových, tak jsou to fotbalisté Marcelo a Sterling, kteří působí na YouTube a točí fotbalová videa. Aktivní jsou tam i Aqüero nebo Neymar, kteří pravidelně streamují na Twitchi.

Jaké video se vám nejvíce povedlo? Na co jste pyšný?

Budou to asi série, kdy napodobuji góly fotbalistů. Troufám si říci, že se mi vesměs povedlo napodobit všechny góly, ať už byly Ibrahimoviče, Messiho a dalších.

Viděl jsem vaše video z karantény, kde kopete bonbón do lahve s colou. Jak dlouho jste ho natáčel?

Záleží na tom, jak které video. Konkrétně toto zabralo poměrně hodně času. Byli jsme ale doma zavřeni v karanténě, takže jsem na to čas měl a využil ho. Myslím, že to spolko přes čtyři a půl hodiny a více než dva tisíce sedm set pokusů, pokud se nepletu.

V souvislosti s YouTube koluje hodně mýtů, třeba jak si člověk může vydělat miliony. Je to tak? Dá se tím žít?

Určitě se tím dá uživit, jdou tím vydělat miliony ročně. Co se týče mě osobně, já ty aktivity a zhlédnutí nemám takové, abych se něčemu takovému přiblížil. V mém případě se tím uživit nedá.

Ted' čistě fotbal – máte nakročeno do první ligy. Co bude klíčové v závěrečné fázi sezony?

Udržet koncentraci až do konce. Všichni víme, že je to jenom o nás, musíme se soustředit jenom na sebe a nekoukat na ostatní. Mým přáním je, aby nám ta pracovitost a píle, se kterou chodíme do každého zápasu, vydržela až do posledního kola, protože to bude boj až do konce.

Fotbalově jste vyrůstal ve Spartě, největším českém klubu. Je to opravdu tak specifické prostředí?

Troufám si říci, že v době, když jsem tam byl, měl tento klub nejlepší zázemí v republice. V současné době se tomu přibližuje Plzeň. Slavia a ostatní kluby dorovnávají. Každopádně Sparta je pořád ten top klub a bylo to tam tehdy ze všech stran cítit.

Proč jste tam nezůstal? Moc velká konkurence?

Došel jsem tam až do juniorky. Cesta dál nebyla,

konkurence byla moc velká a já jsem na to tehdy neměl. Potřeboval jsem hrát, proto jsem odešel do Dukly.

Poté jste si prošel Duklou Praha, Sokolovem a zakotvil v Hradci. Jak se vám tady i při srovnání s ostatními kluby líbí?

Líbí se mi tady strašně moc a konečně se zase cítím jako profesionální fotbalista.

Aktuálním tématem v Hradci Králové je stadion, který už se snad opravdu začne stavět. Jak jste tu zprávu přijal?

Přijal jsem ji velmi pozitivně, v klubu se o tom mluví už řadu let. Nikdy se to ale nepodařilo dotáhnout do konce. Ted', když zrovna hraji v Hradci, to dopadlo tak, jak mělo. Jsem strašně rád, že budu přítomen u takového milníku, jako je stavba nového stadionu.

Už jste přemýšlel, jestli o něm i něco natočíte?

Přemýšlel a už jsem i něco natáčet začal. Nic víc ale zatím nechci prozrazovat.

Kam byste to chtěl dotáhnout na sociálních sítích a ve fotbale? Jaké máte mety?

U fotbalu byl vždy můj nejvyšší cíl hrát před co nejvíce lidmi a pokud možno s co nejlepšími hráči. A ten cíl trvá. Rád bych se v mé fotbalové kariéře také podíval do zahraničí. U sociálních sítí jsem si už skoro všechny mety splnil. Chci, aby mě to stále bavilo a nacházel jsem stále obsah, který bude bavit i ostatní. Mám ještě jeden cíl, který chci dosáhnout a zatím mi chybí. Chci mít na YouTube 100 tisíc odběratelů, k tomu mi schází necelých 10 tisíc. ■

Postcovidová lázeňská péče s procedurami na míru

Že není radno podceňovat postcovidový syndrom, je více než jasné. Nespěchejte a nekladte na sebe (a na své tělo) příliš vysoké nároky. Dopřejte si důkladnou rekonvalescenci, která vám pomůže načerpat novou energii a dostat vás zpět do formy. Státní léčebné lázně Janské Lázně jsou pro to jako stvořené.

Většina pacientů, včetně těch, kteří neskončili v nemocnici, se ještě několik měsíců po prodělaném onemocnění covid-19 potýká s různými zdravotními potížemi. „Mezi hlavní příznaky postcovidového syndromu patří únava, přetrvávající kašel, námahová dušnost, u některých pacientů přetrvávají bolesti kloubů a svalů, až u třetiny pacientů se objevují i neurologické a psychické problémy,“ říká náměstkyně pro léčebnou péči a primářka léčebny dospělých v Janských Lázních Ivana Uiberlayová.

S léčbou respiračních indikací mají lázně v Krkonoších bohaté zkušenosti, dlouhodobě se zde totiž

starají o pacienty po pneumoniích, s chronickou obstrukční plicní nemocí či s astma bronchiale. Nově od loňského podzimu ovšem získávaly zkušenosti také s léčbou covidových a postcovidových pacientů, když se lázně aktivně zapojily do distribuce pacientů v rámci kraje v zájmu zachování kapacit akutní péče. A na základě toho pak vznikla myšlenka s realizováním postcovidových léčebných pobytů. „Ty jsou postaveny na osvědčených léčebných postupech a procedurách. Jedná se o dechová a kondiční cvičení, inhalace a samozřejmě u nás hraje roli i vhodné podhorské klima,“ pokukazuje primářka.

V Janských Lázních poskytují tři typy postcovidové léčby. První se týká pacientů, kteří přijíždějí na rehabilitační léčbu ve formě komplexní lázeňské péče, na niž podá návrh praktický lékař či pediatr na doporučení pneumologa. Druhou skupinou jsou lidé většinou po těžkém průběhu covidu, kte-

ří leželi dlouhodobě na oddělení ARO nebo JIP. A jsou to pacienti, kteří mají i příznaky neurologické, neuromyopatie a imobilizační syndrom. Jejich návrat do života probíhá z rehabilitačních lůžek zdejšího odborného léčebného ústavu (OLÚ). A třetí typ léčby je určený pro samoplátce, kterým janskolázeňští lékaři sestavili speciální program postcovidové léčby, navíc s využitím státního příspěvku 4000 korun.

„Samoplátčeský balíček obsahuje patnáct procedur. Jsou v něm zahrnuty každodenní inhalace s Vincentkou pro usnadnění vykašlávání a zvlhčení sliznic, skupinová cvičení dechová a kondiční v tělocvičně, rašelinové zábaly na uvolnění hrudníku, masáže či plavání v bazénu, perličková a suchá uhlíčitá koupel,“ přibližuje Ivana Uiberlayová náplň týdenního pobytu pod Černou horou. Pokud by týden nestačil, lázně nabízejí samoplátčeské klientele i čtrnáctidenní pobyt. „Delší pobyt je samozřejmě výhodnější, protože efekt na zlepšení kondice, posílení imunity a celkový odpočinek je mnohem větší,“ doporučuje lékařka.

V rámci individuální fyzioterapie se v lázních soustředí na prohloubení dýchání, zlepšení dechového stereotypu, uvolnění svalů v oblasti šíje a zad, zlepšení pohybu hrudníku. „Pohyb byl, je a vždy bude nedílnou součástí našich životů, bohužel dnes na to lidé zapomínají, proto se je snažíme nasměrovat na správnou cestu,“ říká Artur Bartusík, vedoucí lázeňského fitness centra a wellness oddělení. Cvičení probíhá s různými pomůckami. Ke každému klientovi se přistupuje individuálně a dle zdravotního stavu instruktori plánují cvičení. „To je velmi důležité. Naše práce je vždy vymyslet nějaký způsob, jak pacientovi pomoci,“ dodává Bartusík

s tím, že z lázní odjíždějí lidé se spoustou rad, jak ve správném cvičení pokračovat doma.

Vedle tradičních léčebných procedur používají v Janských Lázních k plicní rehabilitaci i nejmodernější technologie. V respirační fyzioterapii se provádí léčba na unikátním přístroji – Super Inductive System (SIS). „Tento přístroj vytváří elektromagnetické pole o vysoké intenzitě, působí na lidskou tkáň a způsobuje jemné kontrakce svalů. Obecně se přístroj využívá pro širokou škálu pacientů, v tomto případě nyní napomáhá lidem po covidu ke znovuoživení činnosti oslabených dýchacích svalů,“ vysvětluje Tomáš Roubal, fyzioterapeut, který pracuje na oddělení fyzikální terapie. Aplikační rameno se přikládá na tři místa – na hrudní páteř, bránici a mezižeberní svaly na bocích. Ozdravná procedura je rozložena na 3 x 8 minut.

Novinkou mezi janskolázeňskými terapiemi je oxygenoterapie neboli kyslíková terapie, která je právě cílená na pacienty s postcovidovým syndromem. Léčba je prováděna inhalací koncentrovaného až 93procentního kyslíku, což vede ke zlepšení okysličení tkání a tím ke snížení únavy a celkové regeneraci organismu.

„Od začátku roku se u nás léčilo 21 pacientů po prodělané covidové pneumonii a do poloviny května na tuto indikaci odléčíme dalších nejméně 30 pacientů,“ prozrazuje primářka Ivana Uiberlayová. Velký zájem o léčbu je z řad klientů ochotných zaplatit léčbu z vlastní kapsy, ale ti lázeňskou péči s procedurami na míru mohli využívat jen dva týdny v únoru. Pak v důsledku vládních opatření mohly lázně přijímat pouze klienty, jimž léčebný pobyt hradí zdravotní pojišťovny. Brzy by se však již měla postcovidová rehabilitace zpřístupnit i samoplátčeské klientele, pro kterou je v lázeňském hotelu Terra a dependanci Réva k dispozici okolo 130 lůžek. ■

Svůj život si nedokážu bez zimního plavání představit

K zimnímu plavání se dostal přes plavání dálkové. „Ono to v našich zeměpisných šířkách nejde dost jednoduše oddělit. Třeba na Lipně koncem srpna mohou být přes noc přízemní mrazíky. Vltava v Praze i během léta může mít teplotu kolem dvanácti stupňů Celsia. A že jsem spíše vytrvalec než rychlý plavec, úspěchy v zimním plavání začaly převažovat a dávat větší smysl,“ vysvětlil, jak se dostal k otužování, které se v covidové době stalo fenoménem, Jiří Kuřina, předseda Sportovních otužilců Hradec Králové.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV JIŘÍHO KUŘINY

Pamatuje si pěkné a povzbuzující pocity s prvními uplavanými kilometry, když před lety s otužováním začínal. Když se však blížila zima, přicházela podle něj řada nejistot, pochybností a otázek, na které neznal odpověď. Proto tehdy na přelomu října a listopadu vyhledal otužilecký oddíl. Dnes je přesvědčen, že to bylo správné rozhodnutí, kterým inspiroval i ostatní.

„Někteří se rozhodli, že mé rozhodnutí budou jen nezúčastněně obdivovat nebo tolerovat. Někteří se ale také začali otužovat a plavat se mnou bez ohledu na roční období,“ vzpomíná Kuřina, který si už zaplavoval na řadě míst v republice, kde se v zimním období prakticky každý týden od října do začátku dubna konají soutěže v zimním plavání.

„Mezi zajímavější plavání u nás patří to v jeskynním systému v říčce Punkvě v Moravském krasu a plavání na Štěpána u Národního divadla. Několikrát se konala hezká akce na Dyji – plavání z Česka do Rakouska. Velkým zážitkem bylo i přeplavání Dunaje v Bratislavě na konci dubna. V zahraničí jsem plaval ve všech sousedních zemích. Nejdále jsem se dostal za polární kruh. Na jezeru v Murmanskú byl na konci března led silný 70 centimetrů, v něm byla vysekaná díra a truhláři postavili klasický pětadvacetimetrový bazén s osmi drahami,“ vzpomíná.

Také v Hradci Králové je spousta možností pro vyznavače otužování. Ti pravidelně trénují na Orlici u staré nemocnice, vždy koncem listopadu nebo začátkem prosince také pořádají soutěže na Labi. „Často a rád si zaplavu na Opatáčku nebo na Borovince,“ poznamenal hradecký plavec, který si už splnil své otužilecké sny a dosáhl vytyčených met.

„Uplaval jsem na Orlici v prosinci roku 2013 ledovou míli. Ve vodě o teplotě 4,6 Celsia jsem zdolal 1650 metrů, což mně trvalo přes tři čtvrtě hodiny.“

Jak už bylo řečeno, v současné době se otužování stalo módou. Do ledové vody si chodí pravidelně zaplavat velké množství lidí. A co na to říká Jiří Kuřina? „Pokud chodí plavat, dává mi to smysl a přijde mi to celkem přirozené. Asi k tomu trošku přispěl film Bohdana Slámy Bába z ledu a také fakt, že to zkusily a zkouší některé známé osobnosti. A Češi mají navíc hluboko v podvědomí Nikodé-

ma, Venclovského, Nováka a svým způsobem mají k zimnímu plavání mnohem blíž než většina ostatních národů.“

Řada lidí se začala otužovat v domněnání, že posílenou imunitou budou lépe vzdorovat nákaze covid-19. Kuřina se domnívá, že otužování obecně určitě posiluje imunitu a přispívá k mnohem lehčímu průběhu různých respiračních viróz. „Není to všelék, ale o jeho prospěšnosti já osobně nepochybují.“ Zvýšený zájem veřejnosti o otužování ho sice těší, ale některé varianty ho příliš neoslovují. Například ho neláká pobyt v chladné vodě bez plavání nebo plavání pod ledem. V této souvislosti upozorňuje na to, že by člověk neměl chodit do hodně chladné a ledové vody plavat sám, protože mohou nastat nějaké komplikace. „Nemusí to být pouze zdravotní indispozice, ale také například silný vítr, zatoulaný rybářský vlasec, překvapit může i ryba, labuť nebo spadané listy. Také je naprosto nevhodné se před plaváním povzbudit alkoholem. Ten roztáhne cévy a povzbudí, což následně ve vodě může znamenat i překvapivě velký a nečekaný problém.“

Předseda hradeckých otužilců doporučuje začátečnickům pravidelně několikrát týdně plavat v létě, nevynechávat ani při méně příznivém počasí a postupně pokračovat do pozimních a zimních měsíců. „Již během první sezóny, tedy po několika měsících postupného otužování, se většina zájemců může dostat na úroveň, kdy zvládá plavání v ledové vodě. V dalších letech se jejich otužilost ještě zvyšuje, ale už ne tak rychle a výrazně,“ říká s tím, že i otužilci mají rádi sluníčko a bezvětří. I když se dá plavat skoro za každého počasí, silný vítr, déšť nebo sněhová vánice nemusí být při plavání příjemné.

Samozřejmě existuje limit, jakou nejnižší teplotu má mít voda, aby do ní ještě mohl otužilec vstoupit. Voda nesmí být zamrzlá, hodně extrémní může být plavání v moři, neboť slaná voda zamrzá až při minusových teplotách. „I ti nejlepší otužilci si každý rok znova musí zvykat na ledovou vodu. Když se blíží teplota vody nízkým jednociferným hodnotám a nule, je znát i každý zlomek teplotního stupně,“ vysvětluje plavec.

Při otužování není výjimečné, že do studené vody vstupují děti či senioři v pokročilém věku. Českých otužileckých soutěží se mohou účastnit

dorostenci a velmi často i děti okolo deseti až dvanácti let, kteří začínají pod dohledem a většinou po vzoru rodičů. „Řada lidí začala s otužováním a zimním plaváním až v pokročilém věku. Často nepřestávají plavat v zimě ani v sedmdesáti nebo osmdesáti letech,“ prozradil Kuřina, jenž nedoporučuje otužování lidem trpícím vážnými srdečními vadami a také malým dětem, protože ještě nemají plně rozvinuté mechanismy termoregulace.

Sportovní otužilci z Hradce Králové mají své sídlo na pravém břehu řeky Orlice v loděnici TJ Sokol Hradec Králové nedaleko fotbalového stadionu v Malšovicích. Tam trénují od září do dubna. Noví zájemci o členství v tomto oddílu jsou vítáni, mohou se kdykoli ozvat a zapojit. „Nikoho nezkoušíme ani předem nevyřazujeme. Pokud mu náš přístup k otužování vyhovuje, můžeme jej přijmout za člena,“ uvedl předseda oddílu, v němž je momentálně okolo padesáti členů, z nichž mnozí se zapojují do soutěží Českého poháru v zimním plavání. Účastní se také zahraničních soutěží. Přes léto je pro ně alternativou dálkové plavání.

Stejně jako i další sportovní aktivity přibrzdila pandemie koronaviru v uplynulé sezóně otužilecké soutěže. „Z plánovaných pětadvaceti soutěží se jich konalo pouhých pět. Předchozí sezóna tolik zasažená nebyla. Loni jsme přišli o několik závodů v březnu a dubnu. Tréninky nemají takový masový charakter, jako tomu bývalo dříve. Také motivace je bez závodění nižší, ale víceméně náš sport mohl pokračovat skoro normálně,“ prozradil Jiří Kuřina, který si nedokáže představit svůj život bez zimního plavání. „Otužování mně dává nejenom zdravotní benefity, ale také přináší setkávání s lidmi podobného smýšlení.“ ■

Práce pro absolventy škol i zkušené stavaře

Stavby jsou atraktivní už pro malé kluky. Hrají si s autíčky, staví věže z kostiček, montují jeřáby z lega. Nicméně stavět není jen hra, ale také stabilní perspektivní práce. Staví se totiž stále a stavby budou potřeba i v budoucnu. Dnes se díky holdingu enteria a. s. podíváme na to, jaké je to pracovat jako dělník dopravních staveb.

Představme si nejprve stručně samotnou skupinu firem. Enteria je holding, který spojuje 12 českých společností zaměřujících se na různé oblasti stavební činnosti. Do této skupiny patří například CH&T Pardubice, Marhold, KVIS Pardubice, Hroší stavby Morava, INSTAV Hlinsko a další. „Holding enteria je spojení firem, které mají dlouholetou tradici. Stavíme svůj vlastní přívětivý svět, přičemž základním stavebním kamenem společnosti je pracovník, tedy personál, který stavíme na první místo v žebříčku hodnot společnosti. Personál, který dostává prostor pro samostatné rozhodování, který výborně kooperuje v rámci organizace samotné, a tím rozvíjí sociální kapitál společnosti. Personál, který samostatně a kvalifikovaně komunikuje s okolním prostředím a následně participuje na společenském

a finančním profitu, na jehož tvorbě se podílel a podílí,“ říká úvodem Martin Havelka, předseda představenstva holdingu enteria.

Příležitost růst společně s holdingem

Na jedné ze staveb u Hradce Králové jsme navštívili Jiřího Zdražila, který ve společnosti Chládek & Tintěra pracuje jako dělník dopravních staveb. Tato firma patří do holdingu enteria. „Moje práce je zajímavá. Pracuji na čerstvém vzduchu. Mladí lidé se u nás mohou naučit hodně věcí,“ říká Jiří Zdražil. Dále doplňuje: „Každý malý kluk má rád vlaky. A při naší práci jsme jim hodně blízko. Budujeme nástupiště, podílíme se na mnoha různých stavbách. Věřím, že tato práce mladé bude zajímat, protože není stereotypní. Pokud by mladí měli zájem, mohou firmu kontaktovat a dozvědí se veškeré podrobnosti, včetně zaměstnaneckých benefitů.“

Martin Havelka dále uvádí: „Chceme oslovit mladé lidi, ale i ty starší, zkušené. Tedy absolventy

škol, úplné začátečníky, ale také profesionály, kteří již mají ve stavebnictví praxi. Chceme oslovit ty, které baví stavařina. Ty, kteří by s námi chtěli pracovat. Máme tradici, která přesahuje čtvrt století. Nabízíme jistotu a hlavně budoucnost. Chceme, abyste i vy rostli s naším holdingem.“

Mnoho zaměstnaneckých benefitů

Pokud hledáte práci ve stavebnictví, kde budete mít jistotu práce, zázemí silné a stabilní společnosti a zároveň velmi dobré finanční ohodnocení, pak kontaktujte holding enteria a rozšířte jeho partu.

Jaké benefity firma zaměstnancům v rámci pozice dělníka dopravních staveb nabízí? Není jich málo. Patří mezi ně pět plus jeden týden dovolené navíc. Týden navíc je v době vánočních svátků. Další výhodou je příspěvek na zdravotní péči a zajištění exkluzivní zdravotní péče pro zaměstnance holdingu. A další benefit? Příspěvek na penzijní pojištění až do výše 2500 Kč měsíčně nebo příspěvek na životní pojištění. Dovoz i odvoz na místo výkonu práce je zajištěn firemním autem z místa bydliště.

Lidé tvoří firmu a zároveň se podílejí na jejím rozvoji. Vedení holdingu enteria si toho je vědomo, proto odměňuje své zaměstnance každý rok formou podílu na zisku. Samozřejmostí je i příspěvek na sport a další aktivity. Zaměstnanci mají nárok na příspěvek do výše až 5000 Kč, který dostávají na své benefitní konto a mohou ho využít kdekoli v cokoli.

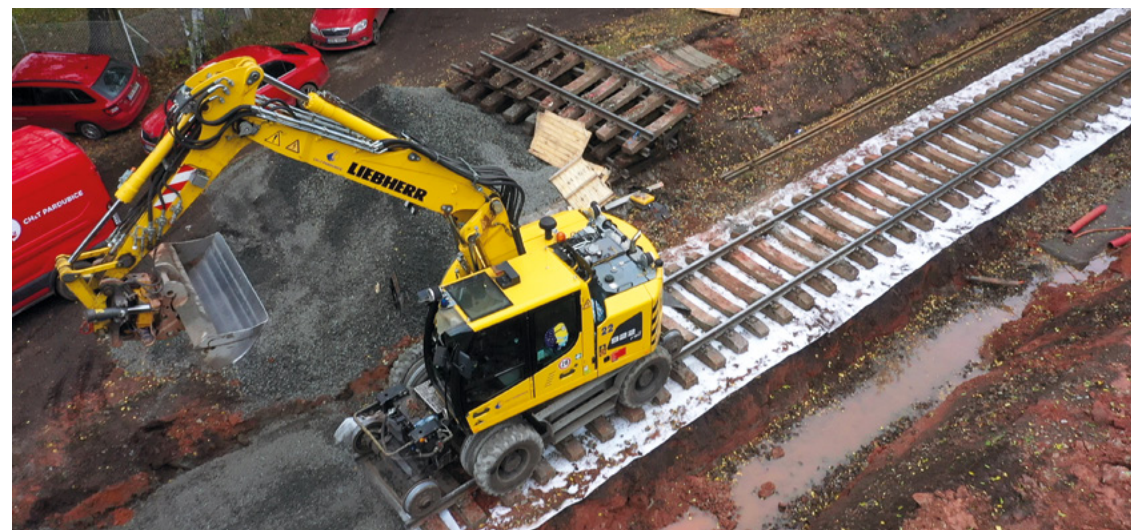
Jiří Zdražil, dělník dopravních staveb

Praxi můžete získávat už při studiu

Holding enteria spolupracuje se školami a jejich studenty. Ti mohou získávat praxi ve firmě už v průběhu studia. Pokud se jim práce ve firmě líbí a jsou šikovni, mohou mít hned po ukončení studia zajištěnu práci u perspektivního zaměstnavatele. Nabídku uplatnění v praxi najdete na portálu www.velkparta.cz. ■

enteria

Zelené Předměstí, Jiráskova 169, 530 02 Pardubice
Tel.: + 420 466 007 711 | Fax: 466 687 043
E-mail: info@enteria.cz
www.enteria.cz

Touha po odkrývání tajemství

Prvním člověkem, který ho zasvětil do světa filmu a videí, byl děda. Filmování byla totiž jeho záliba, hodně natáčel rodinná videa a měl doma plno kamer. „Ty mně pak půjčoval a někdy od deseti let mě to začalo bavit. Od té doby už jsem měl na všech výletech či dovolených kameru v ruce taky,“ prozradil iniciační vstup do praktické filmařiny Lukáš Rybka z Hradce Králové.

■ ■ HYNEK ŠNAJDAR, ARCHIV LUKÁŠE RYBKY

Studentovi Slezské univerzity v Opavě, obor multimediální technika, který je zaměřený na kameru a střih, je teprve dvaadvacet let. Na svém kontě má už ale několik amatérských filmů. „Rád odhaluji neznámé nebo zapomenuté příběhy. Věci, se kterými se lidé často střetávají, ale vůbec nevědí, co to bylo, nebo k čemu to sloužilo,“ prozradil mladý filmař, který jde cestou dokumentů. Ty ho baví nejvíce, protože jsou jednodušší než natáčení hraných filmů. „Mohu se soustředit pouze na svoji práci, natáčet záběr na dvacetkrát a nezdržuji herce. Když se něco zkaží, natočím to znovu a ta budova či objekt budou pořád na stejném místě. Mám na tom také rád, že lidem předám nějakou informaci, ne pouze smyšlený příběh,“ vysvětlil.

Už v roce 2016, krátce po ukončení základní školy, vznikl opus s názvem Minutky historie Hradce

Králové představující více než dvacet zhuštěných časových zkratk. To předpokládá důkladnou znalost města a dostatečné množství důležitých informací. Ty našel doma, protože jeho táta má hodně knížek o Hradci Králové. Lukáš přiznává, že není velký čtenář, ale když narazí na nějakou zajímavost ve městě, táta mu doporučí příslušnou knížku.

„Dobrovolně bych to asi nepřečetl, ale když si řeknu, že by stálo za to, abych o tom natočil film, v tu chvíli čtu celé večery. Pohání mě nutkání, že když to natočím, může to být pro nějakého lenocha, co nerad čte, stejně prospěšné jako pro mě,“ směje se. Minutky jsou k vidění na YouTube a divácký ohlas měly, zejména v okamžiku, když je odvysílala Východočeská televize V1. Krátce natočil hraný film Muž se zjizvenou tváří. Ten představuje mladého spisovatele, který má problém vymyslet dobrý příběh. Nakonec inspiraci najde, ale ta se promění v drama. V titulní roli

se představil Vítek Martinec, který má v Hradci Králové vlastní talkshow.

„Na střední škole jsem chodil do třídy s kamarádem Lukášem Číhařem. Někdy v druháku jsme zjistili, že nás oba zajímají filmy. On rád psal příběhy, já zase rád tvořil. Dostali jsme nápad, že společně natočíme amatérský film. Lukáš napsal scénář, dali jsme vše dohromady, sehnali herce a natočili ho,“ vzpomíná filmař s tím, že natočit film byl pro oba kamarády spíše sen, který se jim splnil. Vítek Martinec s nimi chodil na stejnou školu, neznali se s ním, ale věděli, že hraje v divadle. „Jednou jsem ho ve škole oslovil, on nám na to kývl a měli jsme představitele hlavního hrdiny. Natáčelo se s ním výborně.“

Skutečným „majstrštykem“ hradeckého filmaře je však nepochybně zatím poslední dokument Kryty CO. Tyto už téměř zapomenuté pozůstatky studené války byly po celém městě, nejvíce ale pod domy z 50. a 60. let, což je celé Slezské Předměstí, Gočárova třída a socialistická zástavba kolem Okružní ulice. Také se nacházejí v areálech průmyslových objektů, všechny velké podniky jako ČKD, ZVU, Ferona a další mají své kryty.

Lukášovou inspirací k tomu, aby vzniknul dokument, byl kryt pod babiččím domem na Gočárově třídě, o němž mu vyprávěl táta. „Jednou, když jsme byli u babičky, taťka mně vyprávěl, že se tu pod domy nacházejí kryty. Zaujalo mě to, začal

jsem o tom čerpat informace na internetu, ale pak jsem s tím přestal. K tématu jsem se vrátil po několika letech a až teď je to dokončené. A právě první kryt, kam jsem vstoupil, byl ten u babičky,“ vrací se do nedávné minulosti Rybka.

Natáčení dokumentu se obešlo bez větších překážek, protože kryty už nejsou ve vlastnictví města a všechny byly převedeny do vlastnictví majitelů domů a bytových jednotek. Aby se Lukáš do konkrétních krytů dostal, musel vždy kontaktovat předsedy společenství vlastníků bytových jednotek. „Jiné povolení není potřeba, protože dnes už nejsou tyto objekty vedeny v utajení. Na magistrátu města mně řekli, že o nich můžu natáčet, jak se mi zlíbí,“ prozradil.

Filmaři nejvíce uvízl v paměti kryt, který byl nejlépe zachovalý. „Bohužel, nesmím konkrétně zmiňovat, o který jde, jelikož jsem se na tom takto domluvil s majitelem. Na hradeckém podzemí mě ale překvapilo, že se spíše o něm hodně básní, jak je velké, co kudy kam vede, no, a ono to tak pak v realitě není. Jsou to jen pověry, které vznikly v té době, protože tato místa byla utajená. Lidé pak používali svoji bujnou fantazii a představovali si všemožné. Například, že z krytu v ČKD vede tunel, kterým projede i nákladák až do štábního krytu na Novém Hradci. V realitě kryt na Novém Hradci není ani propojen se sousední pozorovatelnou,“ říká Lukáš, který natáčení tohoto dokumentu považuje za dobrodružnou pouť s kamerou.

Natáče nejen záběry do dokumentu, ale také pokaždé průchod celým krytem. „O tuto dobrodružnou pouť se s diváky podělím v rámci bonusů k filmu. Až vyjde film na YouTube, vzápětí by každý týden mělo vycházet video s kompletním průchodem půdorysu každého krytu, ve kterém jsem byl.“ A dokáže si Lukáš představit svůj pobyt v krytech v případě skutečného ohrožení? Podle něj jsou lidé, kteří by měli panický strach z přečkávání v krytu. „To by mně osobně asi nevadilo. Jestli by ale skutečně ochránily, to se dodnes neví, protože nikdy nebyly použity. Spousta lidí říká, že ne, že se kryty stavěly jen pro pocit bezpečí občanů. Kdybyste v nich byl a nad Československem by vybuchla atomová bomba, asi byste moc nechtěl zažít ten pocit, že v okolí 100 kilometrů není nikdo, kdo by vám přijel na pomoc,“ uvedl filmový nadšenec.

Kryty začaly vznikat s příchodem jaderných zbraní, tedy hned po 2. světové válce. Stavební boom probíhal v 50. až 60. letech minulého století. Účelem byla ochrana obyvatelstva před zbraněmi hromadného ničení. Nemusely to být nutně jaderné zbraně, ale třeba i chemické či biologické. V Hradci Králové dnes už neslouží svému účelu a zrušené kryty chátrají, v lepším případě se používají jako sklepy či sklady. Lukáše, jak sám přiznal, k tomuto tématu přivedla touha po odkrývání tajemství a věcí, které jsou zahaleny něčím pro člověka nedostupným až tajným. „Musí to být něco, co společnost moc nezná, přitom se s tím denně střetává či je to součástí každodenních životů mnoha lidí,“ přemítá.

Zastavme se ale na chvíli u Lukášova aktuálního studia. Škola, kterou studuje, je více než uměleckého spíše technického charakteru. Zasnívá se do práce s kamerou, učí fyzikálně dokázat porozumět objektivům, filtrům, technice obecně a podobně.

„Mně tento obor velmi vyhovuje. Vždy jsem byl technicky zaměřený a film mě zajímá hlavně z té technické stránky,“ připouští. Přesto i na této škole vnikne jeho dokumentární film jako studentova bakalářská práce.

„S námětem přišel můj učitel a mně se líbil, takže už nyní v hlavě něco mám a hledám informace o daném tématu. Protože studuji v Opavě, chci se tomuto místu odvděčit nějakým příběhem, který bude pocházet z Moravskoslezského kraje. Víc ale zatím prozrazovat nebudu,“ naznačil tajemně Lukáš, jehož snem je pracovat v televizi. „Točit na volné noze dokumenty se mi nechce. Jedině bokem, třeba při práci v televizi. Pokud bych měl ale v rámci toho všeho spolupracovat na nějakém televizním dokumentu či filmu, rád bych to dělal.“

Mladý filmař má ve svém počínání podporu rodiny, nejvíce vidí radost u dědy, který je pyšný na to, že vnukovi něco předal a on to posunul někam dál. „Děda nyní rád vtipně říká, že teď už se učí ode mě,“ usmívá se Lukáš Rybka, který se cítí být hradeckým patriotem a rád by někdy s tímto městem spojil některý příští film. „Do budoucna bude určitě něco dalšího, akorát zatím nevím co. Jednou ale nějaký nápad určitě přijde,“ dodal. ■

Historie farmacie mě zajímala už během studia

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV TOMÁŠE ARNDTA

Lékárenství není jen jeho profesí, ale také koníčkem. Tomáš Arndt vystudoval Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy v Hradci Králové, kde se rovněž začal zabývat historií farmacie. Nyní mu vyšla kniha *Lékárny s Davidovou hvězdou v čase šoa*, která sleduje osudy židovských farmaceutů v meziválečném Československu a během genocidy za druhé světové války. Historik a lékárník byl také nominován na Cenu primátora města Hradec Králové za studentskou tvůrčí práci za rok 2020.

Čím vás okouzila farmacie?

Farmacii, možná bych přesněji měl říct lékárenství, jsem měl v rodině. Moje matka vystudovala dálkově farmacii v Bratislavě. Chodíval jsem za ní jako dítě do lékárny, která se sice už lišila od těch prvorepublikových, ale také se hodně lišila od těch nynějších. Velká laboratoř se stojkami se surovinami a otočníky s lékárenskými razítky, vůně léčivých rostlin – tehdy je lékárny vykupovaly – a řada přístrojů a nástrojů k přípravě léčiv. Dodnes si vzpomínám na chuť škrobových oplatek, které jsem potají občas ochutnával. Když jsem byl ve čtvrtém ročníku gymnázia, rozhodl jsem se vystudovat farmacii. K volbě kromě uvedeného přispělo i to, že farmacie byla v nedalekém Hradci Králové

a jako přírodovědný obor měla méně ideologického balastu té doby než humanitní obory.

Studoval jste v Hradci Králové. Kam vás fakulta posunula a co vám dala?

Fakulta mě rozhodně utvrdila, že chci pracovat v lékárně, tehdy byla ještě možnost jít do továren nebo, spíše teoreticky, do nemocnic. Vybral jsem si sice obor klinická farmacie zaměřený původně pro farmaceuty do nemocnic, ale šlo spíše o to, že jsem se zde, alespoň podle mého názoru, nejvíce naučil komplexně o farmacii. Dala mi spoustu praktických zkušeností v mnoha oborech a osobně jsem byl moc rád, že jsem v té době poměrně obtížné studium zvládl.

1938
1953

ACADEMIA

Tomáš Arndt

Lékárny s Davidovou hvězdou v čase šoa

Osudy židovských farmaceutů v meziválebném Československu a během genocidy za druhé světové války

a bohužel ve většině nakonec zavraždění nacisty nebo jejich přísluhovači. Dlužíme jim to.

Co je obsahem vaší knihy a jakou oblast zahrnuje?

Základem mé knihy je osud židovských farmaceutek a farmaceutů během druhé světové války, okrajově i podnikatelů nebo vědců. Na to navazuje i jejich osud před válkou a v případě těch několika málo šťastných, kteří šoa přežili, i po válce. Důležité také bylo popsat dobovou atmosféru první poloviny 20. století v Československu, jak z hlediska postavení židovské menšiny, tak i z hlediska vývoje farmacie. V drobnějších kapitolách jsem zmínil i osud Židů ve farmacii v nacistickém Německu a obsazeném Rakousku. Protože je dobré začít od začátku, v úvodu mé knížky jsem popsal rovněž osudy židovských lékárníků v Praze od 17. století.

Na co jste hlavně zaměřil svou pozornost a z jakých pramenů jste při tom vycházel?

Svou pozornost jsem zaměřil na zjištění vlastně co největšího množství jmen, a pokud to bylo možné, i jejich osudů. Ty jsem zasadil do dobového kontextu. Vycházel jsem z velkého množství pramenů publikovaných i nepublikovaných. Důležitým zdrojem byly pro mě katalogy posluchačů farmacie Univerzity Karlovy a jejich předchůdkyň za monarchie a Německé univerzity v Praze za první republiky. Řada důležitých dokumentů byla také v archivu Židovského muzea v Praze nebo Památ-

níku Terezín. Na Slovensku jsem se hodně opíral o svědectví, ať už zachycená v literatuře či archívech, nebo o korespondenci s potomky či příbuznými farmaceutů. Ovšem k dispozici byla ještě řada nejrůznějších zdrojů.

Představujete osudy konkrétních lidí?

Ano, představuji. Součástí mé knihy je i obrazová příloha s popisy osudů zobrazených farmaceutek a farmaceutů. Mnoho osudů je zmíněno také v jednotlivých kapitolách. Považuji za důležité neuvádět jen fakta a tabulky, ale doplnit je reálnými příběhy, které přiblíží čtenáři jednotlivá jména jako osoby z masa a krve.

Čím si museli projít?

Osud židovských farmaceutek a farmaceutů byl stejný jako osudy celé židovské komunity. Nejdříve byli nejrůznějšími zákazy a příkazy uzavřeni v „ghettu beze zdi“ ve městech. Poté byli postupně ožebračováni a ponižováni. Nakonec byli odesláni do vyhlazovacích táborů, kde byla naprostá většina z nich nacisty zavražděna. Jen několika málo šťastným se podařilo ještě včas emigrovat nebo s velkým štěstím přežili.

Předpokládám, že se většina židovských lékárníků nevrátila z koncentračních táborů. Mohl byste nastínit příběh někoho, kdo genocidu přežil?

Přežít se například podařilo libereckému lékárníkovi Nathanu Sternklarovi. Tomu se podařilo v roce 1939, už z protektorátu, odjet s manželkou vlakem do Vídně, odkud nastoupili do přeplněné vyletní lodi, která vyplula po Dunaji směrem k Černému moři. Na jeho pobřeží nastoupili do lodě, která je k velmi dobrodružnému průběhu dovezla až k břehům tehdejší Britské mandátní Palestiny. Jeho bratr, Moritz, který pracoval také v Liberci jako lékárník, takové štěstí bohužel neměl. Byl s celou rodinou deportován do vyhlazovacího tábora Treblinka, kde byli všichni zavražděni.

Co jste chtěl svou knihou říct dnešnímu čtenáři?

Svojí knihou jsem chtěl především připomenout jména a osudy mých židovských kolegů a kolegů, kteří jeden rok žili stejné životy jako ostatní a už ten následující byli pronásledováni, připravěni o majetek, a pokud včas neuprchli, odsouzeni ke kruté smrti. Je důležité si toto vše stále připomínat.

Jste nominován na Cenu primátora města Hradec Králové za studentskou tvůrčí práci za rok 2020. Co si pod tím mám představit?

Tato cena se uděluje za výjimečnou studentskou práci. Má dvě kategorie. První se uděluje v oborech přírodovědných, technických a zdravotnických. Druhá zahrnuje obory humanitní, společenské a pedagogické. Obvykle se tradičně uděluje na jaře.

Co to pro vás znamená, když cenu získáte?

Budu to vnímat jako ocenění své dlouholeté práce, ale důležitá by byla pro mě rovněž jako symbolická cena pro všechny mé židovské kolegyně a kolegy pronásledované a zavražděné během šoa.

Čím se farmaceut Tomáš Arndt v současné době ve své profesi zabývá?

V současnosti se kromě své práce ve funkci vedoucího lékárníka v jedné z pražských lékáren také zabývám popularizací přírodních látek a jejich využitím v prevenci onemocnění a jako doplňku celkové léčby onemocnění. Samozřejmě nadále pokračuji ve své badatelské práci ve zmíněných oblastech historie farmacie.

Je pro vás váš obor zároveň koníčkem?

Ano, je. Zajímám se, jak jsem již uvedl, o možnosti uplatnění přírodních látek. V rámci svého bádání také příležitostně sbírám staré farmaceutické knihy a publikace. Baví mě rovněž při konzultacích s pacienty řešit jejich zdravotní problémy. ■

EUROVIA CS nabízí studentům zaručená absolventská místa

Významným zaměstnavatelem v oblasti dopravních staveb je společnost EUROVIA CS, a. s., dříve Stavby silnic a železnic, a. s., která nabízí své služby zákazníkům již více než 65 let. Od roku 2006 je jejím stoprocentním vlastníkem francouzská společnost EUROVIA S. A., která působí v 18 zemích světa a je součástí světového koncernu VINCI.

Skupina EUROVIA patří v oblasti dopravního stavitelství k nejvýznamnějším stavebním firmám v Česku a na Slovensku. „Stavíme silnice, dálnice, železnice a tramvajové trati, mosty, ale i vodní díla nebo městský mobiliář. Máme silnou surovinovou základnu zajištěnou lomy a obalovnami. Staráme se o zimní údržbu v osmi krajích, z toho v sedmi v ČR a v jednom na Slovensku,“ představuje stručně společnost Michal Šumpík, ředitel závodu Čechy východ společnosti EUROVIA CS.

Mezi benefity patří i akcie a roční odměny

Firma zaměstnává téměř 3 tisíce zaměstnanců různých profesí, od dělníků, stavbyvedoucích, řidičů, strojníků přes účetní, ekonomy, právníky apod.

Aktuálně EUROVIA CS hledá například dělníky a strojníky, také pracovníky na specializované profese, jako je např. geodet, projektant či přípravař – kalkulant.

EUROVIA CS se o své zaměstnance skutečně stará a má o ně zájem. Pořádá akce pro zaměstnance a jejich rodiny, také odborná školení. Nabízí mnoho zaměstnaneckých benefitů. „Chcete u nás pracovat? Vybavíme vás vším potřebným pro vaši práci, abyste byli vidět a v bezpečí, od tkaniček do bot po bezpečnostní helmu či ochranné brýle a krém na opalování při horkých dnech. Na odpočinek a zotavenou dostanete týden dovolené navíc, na dobrý oběd stravenky v hodnotě 110 Kč. Kdo rád sportuje či relaxuje, může využívat kartu Multisport. Volnočasové poukázky mají mnohostranné využití, a proto si jistě vybere každý. Klademe

důraz na odborné kurzy a vzdělávání, můžete se díky jazykovým kurzům zlepšovat v cizím jazyce,“ uvádí Michal Šumpík. A to není vše.

Protože si firma váží dlouhodobé spolupráce, některé benefity jsou navázány na to, jak dlouho u ní zaměstnanec pracuje. Dalšími benefity tedy jsou příspěvek na penzijní připojištění, nákup zaměstnaneckých akcií a věcnostní bonusy při pracovních výročí a životních jubileích.

Peníze už při studiu! Firma nabízí stipendium

Společnost EUROVIA CS spolupracuje také se školami. „Nabízíme stipendijní program pro studenty, který zahrnuje finanční podporu ve výši 2000 Kč měsíčně a možnost příspěvku na další školní a pracovní pomůcky. Dále možnost absolvovat praxe a brigády v průběhu studia na vybraném závodu, rovněž zaručené absolventské místo po ukončení studia. Jedinou podmínkou stipendia je uzavřít pracovní smlouvu minimálně na stejnou dobu, po kterou student dostával stipendium,“ specifikuje Michal Šumpík. Doplňuje, že firma studentům umožňuje 14 denní praxe, letní brigády, pořádá i Dny otevřených dveří a exkurze.

Michal Šumpík dále říká: „Nabízíme možnost zaškolení, růstu, najít si to, co vás baví a v tom se zlepšovat, vidět výsledky své práce. Samozřejmostí je dobrý kolektiv a přátelská atmosféra. V neposlední řadě se dnes opětovně cení jistota a stabilita, kterou naše firma nabízí. Další výhodou je možnost přestupu mezi našimi závody, oblastmi, v rámci České republiky a Slovenska. Nabízíme perspektivní zaměstnání v rámci různých regionů.“

Co čeká na absolventa školy?

Na začátku absolventa školy ve firmě čeká seznámení se s kolegy, pracovním prostředím a s pravidly,

kteřá se musí dodržovat, včetně nutného školení v oblasti bezpečnosti práce, na kterou je kladen velký důraz. Následuje často takzvané „kolečko“ po firmě: oddělení přípravy a staveb, stavba... Oblíbený je také program „Vítejte v EUROVIA“. V rámci něj nový zaměstnanec (kromě dělnických profesí) navštíví sídlo společnosti v Praze, setká se s generálním ředitelem, personální ředitelkou, také s tiskovou mluvčí. Na vysokoškoláky, např. na stavbyvedoucí nebo přípravaře staveb, čeká školení mladých inženýrů.

EUROVIA CS disponuje vlastním školicím střediskem, které je na centrále v Praze, tzv. EUROVIA ACADEMY. „Máme celý katalog s nabídkou kurzů. Naše zaměstnance podporujeme v dalším vzdělávání a růstu. Mezi víceleté programy vzdělávání patří například Mladí inženýři, Manažer stavebního projektu, Profesionální asistentka a Manažerské dovednosti pro hlavní stavbyvedoucí,“ vyjmenovává Michal Šumpík. Dále existují otevřené kurzy (může se jich zúčastnit kdokoliv) – manažerské a rozvojové nebo odborné kurzy z oblasti práva či ovládání softwaru. Jde o kurzy Time management, Stress management, Komunikační a prezentační dovednosti, ASPE, MS Excel, FIDIC a Zákon o zadávání veřejných zakázek.

Pokud se chcete stát součástí této silné skupiny, stačí, když firmu kontaktujete, pošlete životopis a domluvíte se na osobní schůzce. Tak hodně štěstí ve vaší kariéře! ■

EUROVIA CS, a. s.
Tel.: 224 951 111 | E-mail: kariera@eurovia.cz
www.eurovia.cz

Festival je připraven se čtyřmi premiérami

✎ MICHAL BOGÁŇ,
FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Bude, či nebude? Venku, či uvnitř? Vystoupí české soubory, anebo dorazí i nějaké zahraniční company? Neodloží se až na září jako loni? Spousta nevyřešených otázek zatím zůstává okolo 11. ročníku mezinárodního festivalu Cirk-UFF, přestože do jeho zahájení, dle oficiálně stanoveného termínu, zbývá už jen měsíc. Přehledku novocirkusových představení má spatřit Trutnov od 2. do 6. června. Opravdu?

„Cirk-UFF je kompletně připraven, ale...“ usmál se organizátor festivalu a ředitel Uffu Libor Kasík, když pár dní před uzavěrkou našeho magazínu (27. dubna) dostal dotaz, jak to vypadá s letošním ročníkem. Ustupující covidová epidemie vnáší mezi pořadatele kulturních akcí lehký optimismus, jenže stále nikdo neví, co bude. „Byly zmíněné nějaké varianty scénářů rozvolňování. Jedna z nich je portugalská cesta, že by se rozvolňovalo po čtrnácti dnech. To by se pak stalo, že 24. května by se mohlo začít hrát také uvnitř, ale vůbec nevíme, za jakých podmínek,“ pokrčil rameny Libor Kasík.

Venkovní verze s případným vnitřkem

Čekat na rozhodnutí tak dlouho logicky Cirk-UFF nemůže, a tak verdikt o tom, v jaké podobě se uskuteční, padne na přelomu dubna a května, což což již možná víte z našeho webu. Šéf festivalu mluvil o venkovní verzi, má však nachystanou i variantu v divadle a šapitó. Ve hře je také rozdělení na červnovou a zářijovou část a zároveň nevyklučuje ani úplné přesunutí programu na podzim. To je ale ta poslední možnost, pomíneme-li ještě eventualitu zrušení festivalu. „I to se samozřejmě může stát,“ poznamenal k nejčernějšímu scénáři.

Snažení Libora Kasíka a spol. se ale ubírá k oficiálnímu červnovému termínu. „V současné době to vidím na venkovní festival s případným vnitřkem,“ uvedl. „Víme, že peníze na festival z ministerstva i kraje dostaneme, tak už proto by byla velká škoda ho neudělat. A je jedno, jestli tady bude ta nebo ona company. Pro mě je důležité, že Trutnováci i další lidé si na Cirk-UFFu užívají společný, až euforický zážitek. To mě baví, v tom vidím smysl. Loni nám to nakonec taky vyšlo, i když jsme se museli venku držet ve skupinkách,“ dodal.

Největším lákadlem programu bude zřejmě vystoupení špičkového českého souboru Losers Cirque Company s inscenací Konkurz, ve kterém o vítězi rozhodnou sami diváci. Akrobatická show v podání nové generace „Lůzrů“ bude jednou ze čtyř premiér, které by měly být na jedenáctém ročníku k vidění. Světovou novinku například chystá i Squadra Sua s klaunskou pouliční groteskou Bezděčka. Premiérou Voyerky, což je představení pohybující se na hranici nového cirkusu, tance a fyzického divadla, se blýskne Cirkus TeTy.

„Krásné představení bude určitě Hang Out Elišky Brtnické, která se bude pohybovat ve veřejném prostoru. Máme vybráno několik míst, ještě budeme jednat s majiteli,“ vypíchnul Libor Kasík audio walk performance přední české artistky a performerky, která má doma pod stropem nainstalovanou hrazdu, na které každý den alespoň deset minut trénuje, aby pak, až to přijde, mohla s klidnou duší vyrazit šplhat po žebříkách, komínech nebo střeších industriálních objektů.

Australský performer si sám zaplatí cestu

Domluvená jsou vystoupení divadla Drak, Holektivu, Feel The Universe a dalších. S kouzelnickou show pro děti přislíbil svou účast Joel Spence. Australský pouliční performer vystupující pod jménem Cosmo hodlá přicestovat na vlastní náklady. Naopak nejistá situace okolo otevření Uffu s kapacitou hlediště, což se odráží v příjmu ze vstupného, překazila cestu do Trutnova slavnějším krajanům. Hlavními hvězdami jedenáctého ročníku se měli původně stát akrobaté nejlepšího australského souboru Circa. „Byli připraveni přijet, ale s omezenou kapacitou hlediště to nemůžeme nikdy zaplatit,“ uzavřel Libor Kasík. ■

K pěstounství musí člověk dozrát

Ředitelkou Centra pěstounských rodin v Hradci Králové, jehož cílem je zejména podpora dětí vyrůstajících v náhradní rodinné péči, je od roku 2011. Vlasta Neckařová vystudovala speciální a sociální pedagogiku, od narození žije v Hradci Králové. Je mámou čtyř dětí – dvou biologických dcer a dvou přijatých chlapců. „V roce 2010 jsme přijali do naší rodiny chlapečka do pěstounské péče. Věděla jsem, že bych do budoucna ráda přijala ještě další dítě a že bez podpůrných služeb to nepůjde,” řekla pro magazín Salonky.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV VLASTY NECKAŘOVÉ

Kdy a proč vzniklo v Hradci Králové Centrum pěstounských rodin?

Centrum pěstounských rodin vzniklo v roce 2011 z iniciativy pěstounů, kteří se chtěli scházet, sdílet své zkušenosti a jezdit společně na různé akce.

Co je jeho hlavním posláním?

Cílem organizace je podporovat pěstounské rodiny. Od roku 2013 uzavíráme tak zvané Dohody o výkonu pěstounské péče.

Co vás osobně přivedlo k tomuto zájmu? Co bylo iniciálním momentem?

V roce 2010 jsme přijali do naší rodiny chlapečka do pěstounské péče. Věděla jsem, že bych do budoucna ráda přijala ještě další dítě a že bez podpůrných služeb to nepůjde.

Z jakého prostředí přicházejí děti do pěstounské péče?

Děti, které přicházejí do pěstounské péče, jsou z různých rodin, každé má svůj příběh. Jejich rodiče z různých důvodů nevládnou svůj život, a proto děti jdou do náhradních rodin.

Ide i o novorozence z babyboxů? V jaké míře se to stává v Hradci Králové a okolí?

Přesnou statistiku, kolik bylo v babyboxu v Hradci Králové dětí, nevím. Tyto děti jdou ale nejdříve do pěstounské péče na přechodnou dobu. Zhodnotí se jejich zdravotní stav a potom většinou odcházejí do náhradních rodin, nejčastěji do osvojení.

Kdo jsou rodiny, které dítě přijímají?

V případě osvojitelů jsou to nejčastěji lidé, kteří z nějakého důvodu nemohou mít vlastní děti. Známe ale i osvojitelky, kteří se pro osvojení rozhodli

jako první volbu, protože děti, které potřebují rodinu, je hodně. Pěstouni většinou nějaké biologické dítě nebo děti mají a zjistí, že je v rodině ještě volné místo. Pěstouny se mohou stát i jednotlivci. Dokonce i dítě může osvojit jednotlivce.

Předpokládám, že jsou stanoveny přesné podmínky, které to umožňují. Co musí zájemce o dítě splňovat?

Zájemci o náhradní rodinnou péči by především měli mít stabilní život, dostatečné zázemí, dobrý zdravotní stav. V průběhu procesu před zařazením žadatelů jako vhodných pěstounů či osvojitelů musí projít psychologickým posouzením a přípravou. Na přípravě získají všechny potřebné informace o náhradní rodinné péči a o dětech, které do náhradní rodinné péče přicházejí, a jaké mají potřeby.

Jakou roli v této oblasti hraje hradecké Centrum pěstounských rodin?

Když se lidé chtějí dozvědět informace o náhradní rodinné péči, mohou se na nás obrátit a my jim poskytneme první informace. Kontakt může být osobní, telefonický, po mailu... V některých letech realizujeme přípravy pro osoby vhodné stát se osvojiteli nebo pěstouny. Když pěstouni přijdou do rodiny dítě, nebo jsou jako pěstouni na přechodnou dobu zařazeni do evidence, mohou s námi uzavřít Dohodu o výkonu pěstounské péče.

Na jakém principu funguje a co zajišťuje?

Většina našich služeb vychází ze zákona o sociálně právní ochraně dětí. Poskytujeme rodinám poradenství, doprovázení, psychologické a terapeutické služby, respitní péči, vzdělávání... Dále realizujeme různé projekty, které se týkají náhradní rodinné péče. Již několik let realizujeme projekt Amaro drom – Naše cesta, který je určený pro náhradní rodiny, které přijaly do rodiny dítě s romskými kořeny.

Je těžké dítě přicházející z dětského domova, které má za sebou třeba nepříjemná a frustrující zážitky, adaptovat do pěstounské rodiny?

U každého dítěte je to jiné. Záleží, v jakém věku přijde dítě do náhradní rodiny, jaká je jeho historie, co v předchozím životě zažilo. Ve většině případů má dítě nějaké specifické potřeby, které musí náhradní rodiče naplňovat, aby se dítě mohlo „uzdravovat“.

Do jaké míry je kontrolováno, že dítě v této rodině je v pořádku a na dobré životní cestě?

Pracovnice doprovázející organizace musí být v kontaktu s pěstounskou rodinou, to je s pěstouny i dítětem, minimálně jednou za dva měsíce. Do rodiny docházejí také sociální pracovníci z obce, tyto návštěvy jsou jednou za šest měsíců.

Jak se postupuje, když rodina výchovu nezvládá? Kam dítě putuje, když už v ní nemůže být?

Je to vždy velmi složitá situace. Musíme to brát tak, že každá rodina má jen nějakou kapacitu. Ano, může se stát, že v některých případech dítě v dané rodině nemůže zůstat. Když je dítě mladší, všichni se snaží hledat další náhradní rodinu. V případě staršího dítěte je možné ho umístit do dětského domova, dětského domova se školou, případně do jiného ústavního zařízení.

Když dosáhne plnoletosti, co následuje? Jak centrum přispívá k začleňování dětí vyrůstajících v náhradních rodinách do běžného života?

V minulosti jsme například pro dospívající dělali víkendy, kde se mluvilo o tom, jak bude vypadat jejich život po osmnáctém roce. Děti vyrůstají v pěstounské rodině často do té doby, dokud studují. Orgány sociálně právní ochrany dětí ale ze systému již vypadávají. Z dítěte se stává dospělý.

Jaká je v oblasti pěstounství situace v Hradci Králové a v kraji? Je o něj zájem, nebo spíše klesá?

Myslím si, že situace je již mnoho let podobná. Stále je poměrně dost žadatelů o osvojení, ti na děti čekají. Pěstounů bychom potřebovali mnohem více.

Je stále mnoho dětí, pro které se nedaří najít vhodná náhradní rodina. Velmi složitá situace je u dětí, které jsou v sourozeneckých dvojicích, trojicích...

Stává se někdy, že je dítě v pěstounské rodině, a po čase se ozve biologický rodič, že ho chce zpět? Jak se to řeší?

Vždy záleží na situaci konkrétního dítěte. Poměrně hodně dětí se vrací do biologické rodiny z pěstounských rodin na přechodnou dobu. Rodiče si během jednoho roku upraví podmínky a dítě se může vrátit domů. Z pěstounské dlouhodobé to nebývá časté, zažila jsem to jen párkrát.

Magdaléna Zemanová z Asociace náhradních rodin v jednom rozhovoru upozornila na jeden z mýtů, že v očích veřejnosti je pěstoun ten, který si hraje s dětmi, je s nimi doma a bere za to peníze. Jak to vnímáte vy?

Ano, tohle si možná někdo opravdu myslí... Je to asi stejné, jako kdybychom se divili, že peníze bere za svou práci učitelka v mateřské škole, také si hraje s dětmi. Pěstounství není klasické zaměstnání, ale je to profese, kterou člověk vykonává nepřetržitě mnoho dní, měsíců, let. U dlouhodobé pěstounské péče na sebe berete závazek na 10, 15, 17 let. Přivezete si domů roztomilého broučka, ze kterého se stane za několik let puberták... Je to dítě s mnoha traumaty, často poznamenané negativními vlivy z těhotenství, opuštění, je to dítě, které vyrůstá u vás, ale má někde svou biologickou rodinu. Pěstounství není klasická forma rodičovství, často se mluví o nutnosti tak zvaného terapeutického rodičovství. Jak se léčí trauma? Jen dalšími pozitivními zážitky, jen dlouhodobou stabilitou. Předchozí zprerhané vztahy mohou vyléčit jen ty vztahy, které budou stabilní, dlouhodobé, pro dítě čitelné a láskyplné.

Pěstounství je smysluplná aktivita, protože pomáhá dětem, kterých je v dětských domovech nepochybně hodně. Nechybí tak trochu jeho pozitivní propagace? Jak ho propaguje vaše centrum?

S propagací je to složité. Bohužel v médiích se objevují často právě ty negativní příklady. Když chcete propagovat pozitivní příklady, mělo by to asi být o konkrétních pěstounských rodinách, které jsou pohodové, kde to „funguje“. V tu chvíli ale musíte ukázat příběh konkrétního dítěte a s tím osobně mám velký problém. Nechci, aby o mých dětech, ani o dětech z jiných rodin, kdokoliv věděl podrobnosti z jejich minulosti. Chci chránit jejich

soukromí. Ano, mluvíme o tom, co děláme. Každý rok probíhá v našem kraji Týden pěstounství, který koordinuje Krajský úřad Královéhradeckého kraje, a zapojují se do něj obce a neziskové organizace, které stejně jako ta naše poskytují doprovázení. Mluvíme o tom, že pěstounství je potřeba, že je tu mnoho dětí, které potřebují rodinu. Vždyť i tento článek je jistou formou propagace.

Máte v souvislosti s vaší profesí nějaký zážitek, na nějž nerada vzpomínáte, a naopak ten, který vás potěšil a zároveň potvrdil, že má vaše práce skutečně smysl?

Za těch téměř deset let jsem už pochopila, že cesta doprovázení není vždy poseta růžemi. Ne vždy se to, co nabízíme, sejde s očekáváním klienta. A co tedy dává opravdu smysl? Myslím, že to, když vidíte dospělé, kteří byli dětmi, jež se z nějakého důvodu dostaly do náhradní rodiny nebo systému náhradní rodinné péče a vyrostly ve fajn lidi. Když vidím děti, o kterých se mluvilo jako o těch, co nemají velkou šanci vyrůst v rodině, a ono to jde.

Co byste ráda vzkázala případným zájemcům o pěstounství? Proč by se měli obrátit na vás?

Pěstounství je věc, ke které musí člověk dozrát. Pokud tedy nyní máte pocit, že ještě potřebujete nějaké informace, že si chcete popovídat s někým, kdo se v tomto systému pohybuje, zavolejte, napište. Jste vždy vítáni, možná právě pro vás bude pěstounství tou správnou cestou. Pro mě je to jedna z nejmýšluplnějších prací, kterou bych mohla dělat. Ano, musíte být trochu cvok, protože se budete muset vzdát svého pohodlí, ale určitě se už nikdy nebudete nudit. ■

Hledáme kolegu

Redaktor portálu Salonkyhk.cz

Co je náplní práce?

- zajišťovat denní zpravodajství z Hradce Králové
- podílet se na přípravě videozpravodajství
- aktualizovat sociální sítě

Co požadujeme?

- přehled o dění v Hradci Králové
- zapálení a ambice pracovat v médiích
- perfektní znalost českého jazyka
- na internetu se musíte cítit jako doma (rychlé webové zpravodajství, vnímání novin, pokročilá znalost sociálních sítí)
- praxe v médiích (na podobné pozici) výhodou

Co nabízíme?

- zaměstnanecký poměr na plný úvazek
- zajímavou práci v oboru, zavádění technických novinek na mediálním trhu
- přátelský a profesionální tým

Životopisy posílejte na e-mail: monika@tn-media.cz

Salonky

Já, reportér

TV *Salonky Trutnovinky Vrchlabinky*

Aplikace, ve které
se staneš **pravým**
reportérem!

**Stáhni
aplikaci**

Sdílej

**Vytvoř
reportáž**

Mobilní aplikace **Já, reportér** je aplikace našich médií pro každého, kdo se chce stát reportérem. Pomocí aplikace **nahrávejte video z mobilního telefonu** (IOS, Android) a odešlete ho do naší databáze.

Redakce si váš záznam s krátkým popisem prohlédne a bude mít **možnost video publikovat.** ●